

Bilag til Bet. o. Lovf. om Ændr. i L. ang. privat Arbejdsanvisning.

mindst inden for de Fag, der her er Tale om — hurtigt vil rygte sig og bringe Kontoret i Vanry.

Det maa i denne Forbindelse være mig tilladt at henvise til vedlagte to Skrivelser fra Frederiksberg Politi og fra Frederiksberg Kommunalbestyrelse af henholdsvis 21. og 27. Januar 1938, hvoraf fremgaar, at der ej heller fra det offentlige Side har været Grund til Klage.

Jeg havde mundtligt over for det ærede Udvalg Lejlighed til at fremhæve, at en Gennemførelse af Lovforslaget i den foreslaaede Skikkelse vil være ensbetydende med *økonomisk Ruin* for Indehaverne af private Kontorer, da det, som Forholdene i de senere Aar har udviklet sig, vil være absolut udelukket, at de kan leve af kun at anvise Pladser til privat Husgerning. Det vil jo være almindelig bekendt, at Antallet af de Personer, der nu søger Beskæftigelse ved privat Husgerning, er ganske minimalt og i en Aarrække har været i rivende Tilbagegang. Det skal saaledes eksempelvis anføres, at af de ovenfor nævnte 2 639 Personer, der i 1937 er blevet anvist Plads, var det kun ca. 200 Personer, der fik Plads ved privat Husgerning. For Aarene 1936, 1935, 1934 og 1933 er Tallene henholdsvis ca. 200, ca. 225, ca. 250 og ca. 400. Det vil heraf ses, at det ingenlunde er overdrevent at sige, at en Gennemførelse af Loven i den foreslaaede Skikkelse vil virke økonomisk ødelæggende, hvorved jeg for en Ordens Skyld tilføjer, at en Undersøgelse af Tallene for de øvrige private Fæstekontorers Vedkommende vil vise et tilsvarende Billede.

For saa vidt angaar Indehaverne af de to andre Fæstekontorer, der ligeledes var til Stede ved Forhandlingen med det højtærede Udvalg, nemlig Fru M. Jønsson og Fru M. Refstrup, skal jeg her pege paa, at førstnævnte har haft Bevilling siden 3. Januar 1913 og sidstnævnte, der nu er over 70 Aar gammel, har overtaget sin Virksomhed — der har eksisteret i 47 Aar — efter sin Fader. Ogsaa for disse to Virksomheder gælder det, at Loven — om den gennemføres som foreslaaet — vil bringe Indehaverne ud i Fattigdommen.

For Fuldstændigheds Skyld finder jeg det rettest at henlede Opmærksomheden paa den Omstændighed, at Indehaverne af de private Fæstekontorer som bekendt udøver deres Virksomhed i Henhold til en dem af vedkommende Kommunalbestyrelse meddelt Bevilling. Disse Bevillinger, der er udstedt i Henhold til Lov af 1. April 1891 om Fæstevirksomhedens Ordning, gives ikke paa noget bestemt Aaremaal, men indeholder blot en Henvisning til Lov af 1. April 1891, og det paalægges Bevillingshaveren „nøje at efterleve Forskrifterne i ovennævnte Lov“. Bevillingen indeholder desuden et Optryk af Loven samt af et dertil hørende Regulativ. Lovens § 2 indeholder Regler om, *i hvilke Tilfælde Bevillingen kan tilbagekaldes*, og det bestemmes, at saadan Tilbagekaldelse kan ske, *naar* vedkommende forser sig imod visse af Lovens Forskrifter, *eller naar* vedkommende gør sig skyldig i en i den offentlige Mening vanærende Handling *eller* i et Forhold, som gør det uforsvarligt at betro ham at udøve Fæstevirksomhed.

Til yderligere Betyggelse for Bevillingshaverne hedder det derhos i Paragraffens Slutning, at „det staar ham dog i Løbet af 8 Dage aabent at kræve Spørgsmaalet om Bevillingens Tilbagegivelse forelagt Justitsministeriet til Afgørelse“.

Det vil saaledes ses, at der hos Bevillingshaverne maa siges at være vakt en vis berettiget Forventning om en uhindret Fortsættelse af Virksomheden, *naar og saalænge man holder sig de givne Forskrifter efterrettelig*.

Uden her at gaa i Detailler med Hensyn til Bevillingshavernes juridiske Stilling har jeg ment det rigtigst at fremhæve de nævnte Bestemmelser i det Haab, at det skulde være muligt at finde en lempelig Afviklingsform ved Gennemførelsen af de nye Bestemmelser f. Eks. saaledes at man tillod de nu eksisterende private Kontorer at bestaa, saalænge de nuværende Indehavere er i Live.

København, den 8. Februar 1938.

Med Højagtelse

Leif G a m b o r g.

J. A. Melchior.